

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **V. L.**, zast. Mgr. Janem Šmídem, advokátem se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2, proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2020, č. j. VZP-20-03522694-A45B, o námitce podjatosti vznesené žalovanou ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ad 11/2020,

t a k t o :

Věc **se postupuje** rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci v rozsahu podstatném pro rozhodování rozšířeného senátu

[1] Žalobce podal u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu proti rozhodnutí ředitele Odboru zdravotní péče Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, Regionální pobočky Praha, pobočky pro hl. město Prahu a Středočeský kraj (dále jen „žalovaná“), ze dne 21. 8. 2020, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí revizní lékařky žalované ze dne 12. 8. 2019, č. j. VZP-19-03246425-S4G7. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta jeho žádost o úhradu zdravotních služeb – protonové terapie z prostředků veřejného zdravotního pojištění podle § 15 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“).

[2] Žalovaná v tomto řízení podala námitku podjatosti soudkyně Mgr. A. V. ve smyslu § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Soudkyně je podle této námítky ovlivněna tím, že se žalovanou v nedávné době vedla principiální občanskoprávní spor o zaplacení částky 9 000 Kč, která představuje náklady za porodní a poporodní péči v domácím prostředí. Soudkyně Mgr. A. V. se tedy sama soudila u Obvodního soudu pro Prahu 3 se žalovanou o úhradu zdravotní péče, která není standardně hrazena ze systému veřejného zdravotního pojištění. Domáhala se úhrady této péče s odůvodněním, že právo na volbu místa a způsobu porodu a následnou úhradu ze strany zdravotní pojišťovny vyplývá z čl. 31 Listiny základních práv a svobod. Ve věci bylo rozhodnuto dne 23. 10. 2019 zamítavým rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3, který již nabyl právní moci. Protože v nyní řešené věci jde rovněž o úhradu zdravotních služeb nehrazených z veřejného zdravotního pojištění, má žalovaná pochybnosti o nepodjatosti této soudkyně. Šlo pro ni navíc o spor o velmi intimní otázce, totiž o právu ženy na porod ve vlastním domácím prostředí. To se projevovalo i v jejích vyjádřeních v tomto soukromoprávním sporu. Např. ve vyjádření ze dne 30. 5. 2019 uvedla, že žalovaná „*nutí nemajetné pojištěnky, aby se podřídily a přivedly na svět dalšího člena své rodiny v prostředí, které si nevybraly, za přítomnosti osob, které si nemohly vybrat, a za pomoci postupů, které nemohly ovlivnit*“. Žalovaná tím „*žalobkyni pro její světonázor diskriminuje, když k ní přistupuje méně příznivě než k jiným pojištěnkám*.“ (pozn. soudu: Nejvyšší správní soud cituje vyjádření

soudkyně podle bodu 6. námitky podjatosti žalované, nikoli přímo podle samotných vyjádření, neboť žalovaná je sice k námitce podjatosti přiložila jako přílohu, ovšem soudkyně tyto přílohy následně odstranila ze spisu městského soudu, protože obsahovaly její osobní údaje a údaje o zdravotním stavu jejím a její rodiny, jak plyne z jejího úředního záznamu ze dne 29. 10. 2020 na č. l. 60 spisu městského soudu). Soudkyně tak postupovala podle žalované v rozporu s § 8 odst. 3 s. ř. s., neboť o důvodu své podjatosti jistě věděla, a přesto jej neoznámila sama předsedkyni městského soudu. Podjatost soudkyně v obdobných řízeních již navíc potvrdil i Nejvyšší správní soud, a to v usnesení ze dne 17. 10. 2019, č. j. Nao 169/2019 - 67, jímž tuto soudkyni vyloučil z projednávání a rozhodování ve věci úhrady zdravotních služeb z veřejného zdravotního pojištění.

[3] Městský soud předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu (dále též „NSS“) k rozhodnutí o námitce podjatosti. Přiložil též vyjádření soudkyně. V něm k námitce podjatosti uvedla, že je pojištěnkou žalované stejně jako asi 70 % soudců městského soudu, kteří jsou s hrazením zdravotní péče ze strany žalované více či méně spokojeni, neboť jim „*v průběhu tohoto pojištěneckého vztahu zcela jistě v některých věcech vyhověla (např. hrazením určitého vyšetření nebo léčby, popř. pobytu v lázních, příspěvkem na vitamíny nebo sportovní činnost), zcela jistě jim nějaký výkon odmítla (žalovaná ne všechna vyšetření, zdravotní výkony a léky svým pojištěncům hraď)*“. Ani k předmětu tohoto řízení necítí soudkyně žádný vztah. Cítila by se podjatá v případě, že by bylo předmětem řízení hrazení nákladů porodní asistentky při poskytování péče ve vlastním sociálním prostředí matky či jiná věc týkající se domácích porodů. V takovém případě by se z projednávání věci vyloučila. V této věci však je schopna o žalobě nestranně rozhodnout. Poukázala také na to, že její podjatost neshledal ani NSS, který se k ní jasně vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 1. 2020, č. j. 5 Ads 228/2019 - 81.

II. Důvody postoupení věci rozšířenému senátu

[4] Nejvyššímu správnímu soudu byla námitka podjatosti doručena dne 6. 11. 2020. Devátý senát zjistil, že zde existuje rozporná judikatura NSS k právní otázce, zda je důvodem podjatosti soudkyně vůči zdravotní pojišťovně skutečnost, že jde o její vlastní zdravotní pojišťovnu, proti níž vede nebo v nedávné minulosti vedla soukromoprávní spor o úhradu zdravotních služeb nehrazených z veřejného zdravotního pojištění, konkrétně o hrazení nákladů porodní asistentky při poskytování péče v domácím prostředí. Otázkou se totiž v minulosti zabýval nejprve desátý senát a poté pátý senát NSS, a to v obou případech vůči téže soudkyni městského soudu a jejím vztahu k téže žalované.

[5] Žalovaná totiž vznesla v obdobné situaci námitku podjatosti vůči téže soudkyni již v řízení vedeném před městským soudem pod sp. zn. 8 Ad 15/2018, jež se týkalo zamítnutí žádosti žalobkyně o schválení výjimečné úhrady léčivého přípravku pro léčbu jejího onkologického onemocnění podle § 16 zákona o veřejném zdravotním pojištění. V tomto řízení podala žalovaná dne 4. 9. 2019 námitku podjatosti, odůvodněnou obdobně jako v nyní posuzovaném případě. Soudkyně ve svém vyjádření k námitce podjatosti uvedla, že se necítí být podjatá. Desátý senát, který o námitce podjatosti rozhodoval, ji označil za důvodnou, a to z důvodu vztahu soudkyně k žalované. Konkrétně uvedl: „*Důvod pochybovat o nepodjatosti nevzniká v důsledku pouhé existence pojištěneckého vztahu; na posouzení nestrannosti soudkyně v této věci však vrhá jiné světlo skutečnost, že soudkyně s žalovanou vede soukromoprávní spor o poměrně osobní a citlivé otázce. Podstatou tohoto soukromoprávního sporu je to, že žalovaná nevyhověla žádosti soudkyně o úhradu porodní a poporodní péče v domácím prostředí. Soudkyně sama to podle vyjádření k námitce podjatosti vnímá tak, že jí vznikla škoda v důsledku „diskriminačního jednání“ žalované. Jelikož se soudkyně pře s žalovanou o (slovy žalované) principiální a částečně hodnotovou otázku a zároveň se cítí být žalovanou diskriminována, nelze vyloučit, že vztah soudkyně k žalované zůstal nepoznamenán.*“ Pohledem takzvaného objektivního testu nestrannosti ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva shledal, že není „*rozhodné, že soudkyně sama*

pokračování

nespatřuje souvislost mezi svým soukromým sporem a věcí, v níž má rozhodovat. Důležité je, že jsou zde okolnosti, které mohou budít pochybnosti o její nestrannosti.“ Usnesením ze dne 17. 10. 2019, č. j. Nao 169/2019 - 67, proto vyslovil, že „soudkyně Městského soudu v Praze Mgr. A. V. je vyloučena z projednávání a rozhodování věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 8 Ad 15/2018“.

[6] V přímém rozporu s právě citovaným usnesením však stojí právní názor vyjádřený v rozsudku NSS ze dne 21. 1. 2020, č. j. 5 Ads 228/2019 - 81, č. 3991/2020 Sb. NSS. Táž soudkyně se totiž jako členka senátu městského soudu podílela již na vydání rozsudku ze dne 22. 5. 2019, č. j. 8 Ad 6/2018 - 85, jímž městský soud vyhověl žalobě ve věci úhrady zdravotních služeb z prostředků veřejného zdravotního pojištění podle § 16 zákona o veřejném zdravotním pojištění. Žalovaná nepodala námitku podjatosti během řízení před městským soudem, nýbrž až následně v kasační stížnosti. V ní uvedla, že sama Mgr. A. V. uvedenou skutečnost neoznámila předsedovi městského soudu podle § 8 odst. 3 s. ř. s. a že o obsazení rozhodujícího senátu se žalovaná dozvěděla až na základě písemného vyhotovení rozsudku, který jí byl doručen dne 21. 6. 2019. Připustila, že hypoteticky se mohla skutečnost, že ve věci rozhoduje jako členka tříčlenného senátu Mgr. A. V., dozvědět již při jednání u městského soudu dne 22. 5. 2019. Zdůraznila však, že reálně to nebylo možné, neboť nelze požadovat po žalované, která má zhruba 3 000 zaměstnanců a účastní se řádově stovek soudních řízení, aby každý její zaměstnanec měl povědomí o všech projednávaných případech a byl schopen uplatnit námitku podjatosti ihned při jednání. Uplatnila ji proto až v kasační stížnosti, neboť rozhodování, na němž se podílela podjatá soudkyně, je stíženo zmatečností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[7] NSS s touto námitkou podjatosti uplatněnou v kasační stížnosti Mgr. V. seznámil a současně ji vyzval k vyjádření. Mgr. V. ve vyjádření ze dne 5. 12. 2019 uvedla, že podle § 8 odst. 3 s. ř. s. nepostupovala, neboť se z důvodu svého vztahu k žalované necítila být podjatá. K věci samé připustila, že společensky kontroverzní téma domácích porodů je pro ni citlivé, avšak je zcela jistě odlišné od nároků uplatňovaných podle § 16 zákona o veřejném zdravotním pojištění, neboť věc, o níž rozhodovala, nijak nesouvisela s hrazením nákladů porodní asistentky při poskytování péče ve vlastním sociálním prostředí matky nebo s jinou věcí týkající se domácích porodů, u níž by se dle svého vyjádření „zcela jistě vyloučila ve smyslu ust. § 8 odst. 3 s. ř. s.“

[8] Pátý senát na tomto základě v části IV.b svého rozsudku ze dne 21. 1. 2020 shledal, že soudkyně Mgr. V. nebyla při svém rozhodování podjatá, a rozsudek městského soudu tudíž nebyl stížen vadou zmatečností. Vyšel z usnesení NSS ze dne 11. 6. 2010, č. j. Nao 46/2010 - 78, č. 2102/2010 Sb. NSS, dle něhož je podjatost soudců ve vztahu ke správním orgánům obecně nutno vykládat restriktivněji, než je tomu vůči ostatním účastníkům řízení. V bodě [47] rozsudku pak pátý senát konstatoval, že „lze jen stěží tvrdit, že by Mgr. V. vůči stěžovateli měla standardní a emocionálně neutrální pojištěnecký vztah, podobně jako jiní soudci, kteří jsou pojištěnci stěžovatelky. I když lze předpokládat, že většina soudců asi skutečně bude v pojištěneckém vztahu se stěžovatelkou, jak tvrdí Mgr. V. neboť se jedná o největší tuzemskou zdravotní pojišťovnu, jistě ne každý pojištěný soudce se stěžovatelkou vede soudní spor. Na druhou stranu skutečnost, že Mgr. V. podala na stěžovatelku žalobu a v době rozhodování městského soudu s ní aktuálně vedla soukromoprávní spor, nelze – bez posouzení dalších relevantních okolností – brát jako důvod pro vyloučení jmenované soudkyně ve smyslu § 8 s. ř. s. Je totiž třeba zohlednit, že se jedná o vztah či poměr ke stěžovateli vystupující v daném případě v pozici žalovaného správního orgánu, což je významně jiná situace, než kdyby se jednalo o poměr soudce či soudkyně k fyzické nebo právnické osobě coby účastníkovi řízení, resp. jejímu zástupci.“ V bodě [48] ovšem dodal, že by „k tomu, aby byl dán důvod pochybovat o nepodjatosti Mgr. V., byla nezbytně nutná existence dalších relevantních okolností, které by vztah jmenované soudkyně vůči stěžovateli zesílily natolik, že by bylo možno hovořit o vztahu vyloučené konfliktním až nepřátelským. Nejvyšší správní soud žádné takové okolnosti neshledal. Ze strany jmenované se sice jedná o principiální hodnotový spor, nicméně vedený v rovině korektní a slušné právní argumentace, jak je patrné z písemností předložených samotnou stěžovatelkou (konkrétně z žaloby a z jejího doplnění). Ve své podstatě se tak

jedná o případ názorového střetu u otázky domácích porodů, resp. jejich úbrady ze strany zdravotních pojišťoven, který Mgr. V. nijak nediskvalifikoval z rozhodování ve věci žalobce.“ V bodě [49] proto uzavřel: „V nynějším případě se z objektivního hlediska nejednalo o takový vliv, který by dosáhl kritické úrovně a od kterého by se dotčená soudkyně nebyla schopna oprostít, jak ostatně potvrzuje sama ve svém vyjádření. Na uvedeném nic nemění ani to, že jak v případě sporu Mgr. V., tak i v případě sporu žalobce se jedná obecně o otázku úbrady zdravotní služby ze strany stěžovatelky. Důležité je, že v obou případech je podstata věci dosti odlišná, navíc v případě jmenované soudkyně jde o soukromoprávní spor vedený v občanském soudním řízení, nikoli v linii správního soudnictví. Není zde tedy dán žádný důvod k domněnkám o jakékoli právní a případně precedenční zainteresanosti jmenované soudkyně v žalobcově věci, která spadá pod přezkum ve správním soudnictví a nijak se netýká domácích porodů, ale otázky aplikovatelnosti § 16 zákona o veřejném zdravotním pojištění a mimořádné úbrady v souvislosti s onkologickým onemocněním žalobce.“

[9] Lze tedy shrnout, že v otázce, zda je soudkyně městského soudu Mgr. A. V. ve vztahu k žalované podjata z důvodu soukromoprávního sporu, který s ní vedla, dospěl pátý senát, když posuzoval námitku podjatosti uplatněnou až *ex post* v kasační stížnosti žalované, ve svém rozsudku ze dne 21. 1. 2020 k opačnému závěru než předtím desátý senát ve svém usnesení ze dne 17. 10. 2019 ve vztahu k téže soudkyni, téže žalované a obdobnému předmětu sporu před městským soudem.

[10] Je ovšem třeba zdůraznit, že tento rozpor v judikatuře NSS byl zapříčiněn přístupem samotné soudkyně Mgr. A.V. Desátý senát ze svého rozhodnutí nevytvořil právní větu, která by byla evidována v evidenci judikatury, ostatně k tomu ani nebyl důvod, protože jeho rozhodnutí bylo úzce vázáno na skutkové okolnosti konkrétní věci. Pátý senát zároveň neměl důvod předpokládat, že o podjatosti této soudkyně ve vztahu k žalované již v minulosti jiný senát NSS rozhodoval. Sama žalovaná jej na tuto skutečnost nemohla upozornit, neboť svou kasační stížnost podala již dne 4. 7. 2019, tedy ještě před rozhodnutím desátého senátu. Ve zcela jiné situaci však byla sama Mgr. A. V. Usnesení desátého senátu ze dne 17. 10. 2019 nabylo právní moci dne 23. 10. 2019 a dne 29. 10. 2019 byl spis s rozhodnutím o podjatosti soudkyně odeslán zpět městskému soudu. V době, kdy Mgr. V. na výzvu pátého senátu psala své vyjádření ze dne 5. 12. 2019, tedy musela vědět, že desátý senát, navíc poměrně nedávno, rozhodl o tom, že je ve vztahu k žalované podjata, v důsledku čehož byla vyloučena z projednání této věci a místo ní rozhodovala jiná soudkyně. Přesto na tuto skutečnost pátý senát ve svém vyjádření nijak neupozornila, zato v rozsahu jedné stránky uvedla, proč se vůči žalované necítí být podjata. Naopak ve vyjádření ze dne 29. 10. 2020 učiněném ve věci nyní projednávané devátým senátem upozorňuje, že se NSS k její nepodjatosti již vyjádřil. Poukazuje však pouze na rozsudek č. j. 5 Ads 228/2019 - 81.

[11] Takový přístup je podle devátého senátu přinejmenším zarážející. Je s podivem, pokud soudkyně ve vyjádření uvádí, že se vůči žalované cítí být nestrannou, zároveň však selektivně přistupuje k rozhodnutím NSS, jež se právě k její nestrannosti přímo vyslovují: v nynějším vyjádření upozorňuje na rozsudek pátého senátu, který potvrdil její nepodjatost, naopak ani v nynějším vyjádření, ani ve vyjádření vůči samotnému pátému senátu nijak nezmínila tehdy čerstvé rozhodnutí desátého senátu, jímž byla označena vůči žalované za podjatou. Pátý senát pak pochopitelně předpokládal, že se NSS dosud k její podjatosti vůči žalované nevyjadřoval, neboť mohl vycházet z domněnky, že při korektním a profesionálním přístupu k sepsání svého vyjádření by takovou skutečnost ve svém vyjádření ze dne 5. 12. 2019 neopomněla uvést.

[12] Její přístup tak jednak vyvolal rozpor v judikatuře NSS, jednak dále zvýšil pochybnosti o její nestrannosti, a to nejen pohledem tzv. objektivního testu nestrannosti, ale i pohledem tzv. subjektivního testu.

pokračování

[13] K tzv. subjektivnímu a objektivnímu testu nestrannosti, inspirovanému judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, se vyjádřil zejména Ústavní soud v nálezu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 370/04: „*Nestrannost soudce je především subjektivní kategorií, vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce ke projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah ke předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich právním zástupcům atd.), o níž je schopen relativně přesně referovat toliko soudce sám. Pouze takto úzce pojímaná kategorie nestrannosti soudce by však v praxi stěží našla uplatnění vzhledem k obtížné objektivní přezkoumatelnosti vnitřního rozpoložení soudce. Kategorii nestrannosti je proto třeba vnímat širě, tedy i v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost soudce pouze subjektivně jeví vnějšmu pozorovateli (účastníkovi řízení), nýbrž to, zda reálně neexistují okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce má ke věci určitý, nikoliv nezaujatý vztah.*“ Zatímco o podjatosti pohledem tzv. subjektivního testu vypovídají typicky kroky, jež soudce koná přímo v soudním řízení nebo v souvislosti s ním a jež vypovídají o tom, že vůči předmětu řízení či jeho účastníkům cítí vztah zpochybňující jeho nestrannost (typicky nevhodné poznámky během soudního jednání či jiné projevy naznačující negativní či naopak pozitivní vztah k účastníkům či věci), o podjatosti pohledem tzv. objektivního testu vypovídají objektivní skutečnosti existující mimo samotné soudní řízení, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o jeho nestrannosti (například blízké příbuzenství či jiný druh vztahu s některým z účastníků), přestože přímo v řízení se tento vztah navenek nijak neprojevuje.

[14] Devátý senát se v nynějším řízení přiklání k názoru desátého senátu, že je třeba shledat Mgr. A. V. podjatou ve smyslu tzv. objektivního testu nestrannosti. Vedení soukromoprávního sporu se žalovanou, a to v době relativně nedávné, totiž takové pochybnosti vyvolává, a to zejména proto, že předmětem sporu byla otázka skutečně dosti osobní až intimní, totiž úhrada porodní a poporodní péče porodní asistentky v domácím prostředí. I ve vyjádření ze dne 29. 10. 2020 zaslaném devátému senátu přiznává, že je pro ni „*společensky kontroverzní téma domácích porodů (...) citlivým tématem*“. Lze se tedy ztotožnit s desátým senátem, že za situace, kdy se soudkyně pře či nedávno neúspěšně přela se žalovanou o principiální a částečně hodnotovou otázku, která je pro ni samotnou společensky kontroverzní, a zároveň se cítí být žalovanou diskriminována (viz její předchozí vyjádření), nelze vyloučit, že její vztah k žalované zůstal tímto sporem poznamenán. Nelze ji tedy podle názoru devátého senátu označit za objektivně nestrannou, neboť jsou u ní ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu „*okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce má ke věci určitý, nikoliv nezaujatý vztah*“.

[15] Oproti době, kdy o její podjatosti rozhodoval desátý senát, navíc nyní přistupují i okolnosti, které vedou k tomu, že je možné ji označit za podjatou i pohledem tzv. subjektivního testu nestrannosti, tedy pohledem jejích kroků přímo v samotném řízení, v němž měla vystupovat jako soudkyně. Těmito okolnostmi jsou kroky, které učinila v řízení projednávaném před pátým senátem, totiž skutečnost, že ve svém vyjádření k námitce podjatosti vznesené žalovanou neuvedla dřívější rozhodnutí NSS desátého senátu o své podjatosti, jehož si musela být vědoma, neboť v jeho důsledku byla vyloučena z rozhodování ve věci 8 Ad 15/2018. V nynější věci projednávané devátým senátem pak ve svém vyjádření na toto pro ni „nepříznivé“ rozhodnutí také neupozornila, zato zdůraznila pro ni „příznivé“ rozhodnutí pátého senátu. Jinak řečeno, soudkyně ve svém vyjádření upozorňuje NSS na ty skutečnosti, které by měly vést NSS k tomu, aby jí umožnil ve věcech žalované dále rozhodovat, a naopak selektivně neupozorňuje na ty skutečnosti, které by vedly k jejímu vyloučení pro podjatost. Takový postup přímo v nynějším řízení nesvědčí o její nestrannosti.

[16] Podle názoru devátého senátu je tedy soudkyně Mgr. A. V. podjatá vůči žalované jak pohledem tzv. objektivního testu nestrannosti, tak pohledem subjektivního testu nestrannosti.

[17] Devátý senát však nemůže v této věci sám rozhodnout za situace, kdy k otázce podjatosti soudkyně vůči žalované existují dva protichůdné názory dvou senátů NSS.

III. Předložení věci rozšířenému senátu

[18] Devátý senát tedy má zato, že mezi právními názory vyjádřenými v usnesení ze dne 17. 10. 2019, č. j. Nao 169/2019 - 67, a v rozsudku ze dne 21. 1. 2020, č. j. 5 Ads 228/2019 - 81, panuje rozpor v otázce, zda je důvodem podjatosti soudkyně vůči zdravotní pojišťovně skutečnost, že jde o její vlastní zdravotní pojišťovnu, proti níž vede nebo v nedávné minulosti vedla soukromoprávní spor o úhradu zdravotních služeb nehrazených z veřejného zdravotního pojištění, konkrétně o hrazení nákladů porodní asistentky v domácím prostředí. Devátému senátu proto nezbylo než rozhodnout v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. o postoupení věci rozšířenému senátu.

[19] Devátý senát tak učinil přesto, že si je vědom, že předložení věci rozšířenému senátu nutně prodlouží celé řízení. V nynějším řízení by ovšem bylo namístě rozhodnout co nejdříve, a to nejen proto, že jde pouze o rozhodnutí o námitce podjatosti, jež nemá představovat výraznější zdržení řízení o věci samé, ale také proto, že jde o řízení, jehož předmětem je úhrada protonové léčby onkologicky nemocného žalobce. Ten navíc již v žalobě výslovně požádal o rozhodnutí v nejkratších možných lhůtách podle nálezů Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2019, sp. zn. IV. ÚS 3892/18, podle nějž je porušením práva na spravedlivý proces, pokud obecné soudy neprojednávají přednostně a urychleně věc, jejíž výsledek má bezprostřední dopad na zdravotní stav a kvalitu života žalobce. K tomu je nicméně třeba doplnit, že již samotnou protonovou léčbu absolvoval v měsících říjnu a listopadu 2019, jak plyne z rozhodnutí žalované.

[20] Devátý senát proto žádá, aby rozšířený senát rozhodl o věci přednostně, a zároveň aby pokud možno přímo rozhodl i o námitce podjatosti soudkyně, aby tak NSS nepřispíval k oddálení rozhodnutí městského soudu ve věci samé více, než je nutné.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: Josef Baxa, Filip Dienstbier, Zdeněk Kühn, Petr Mikeš, Barbara Pořízková, Aleš Roztočil, Karel Šimka. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení. Podat svá vyjádření k obsahu předkládajícího usnesení mohou ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto usnesení.

V Brně dne 19. listopadu 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu